



Розділ 1

Я постукала в прочинені двері кабінету матері, і вона запросила мене ввійти. Хвилювання охопило моє тіло, але я притлумила його і ступила крок уперед. Мати покладалася на мене — ні, навіть більше, *увесь наш край* покладався на мене, — і я не збиралася підвести свій народ.

— Я готова.

Мене дратувало, що мій голос трохи тремтів. Я готувалася до цього все життя. Я була живою зброєю, смертельною силою, яку не можна недооцінювати. Усунути одну людину мало б бути нескладною справою.

Мати відірвала погляд від стосу паперів і розкиданих на столі наказів та суворо подивилася на мене. За вікном завивав вітер, дзвеніли шибки, а дрібні камінці й крижинки дряпали скло. Прокляття вже діяло.

Вона простежила за моїм поглядом.

— Стає гірше, Дон¹. Ми втратили майже весь урожай, сонце вже кілька днів не з'являється, а паводкові води наближаються до наших східних кордонів.

Я тяжко ковтнула й випросталася.

— Я не підведу тебе, мамо.

¹ Dawn (з англ. «світанок») — ім'я, що символізує початок нового дня та надію.
(Тут і далі прим. перекл.)

Без урожаю ми б ще могли прожити — у коморах були запаси, — але наші сили залежали від сонця, і якщо воно не зійде на небо, щоб нас ними наповнити... Що ж, наш народ просто загине.

Простягнувши руки до коміра блузки, мама дістала великий скляний медальйон, усередині якого зберігалася зморщене чорне серце одного з етеріумських лордів. Лець помітна фіолетова магія кружляла навколо висохлого органа, який наповнював наше королівство силою.

— Це все, що потрібно, щоб повернути світ до ладу, Дон, — сказала мама, постукавши пальцями по склу. — Його передали мені в спадок, але магії в ньому залишилося замало, щоб урятувати наш народ. Коли ти здобудеш своє серце, як це зробила твоя прабабуся Мей, усе припиниться, і ти зможеш берегти його так, як я бережу те, що здобула вона, — мовила мама, показуючи за вікно.

Я рішуче кивнула.

— Я зроблю все, як треба.

Мама підвелася і плавно підійшла до мене. Я мимоволі звернула увагу на її красу. Її довге золоте волосся було таким самим, як у мене, і ми обидві мали яскраво-зелений колір очей. Хоча її підборіддя й вуха були трохи гострішими, ніж мої. Але час не торкнувся її рис, і рухалася вона з грацією танцівниці.

Мати пережила чимало, але це не відбилося на її обличчі — хіба лише в смутку очей, коли вона думала, що за нею ніхто не спостерігає. Батько загинув у бою, коли я була ще немовлям, і їй довелося правити королівством та виховувати мене самотужки. Яюсь вона зізналася, що виховувати доньку, яка має наступною вирушити до Етеріуму й здобути серце лорда, — це важка ноша. Їй довелося особисто наглядати за моїм навчанням і, крім того, готувати мене стати королевою, яка очолить Літній Двір. Тепер наш світ гинув. Якщо я не зможу повернути магію, необхідну нам для порятунку... мільйони життів буде втрачено.

Мама міцно поклала руки мені на плечі.

— Пам'ятай: якщо зробиш усе правильно, портал перенесе тебе прямо до лорда Етеріуму.

Я важко ковтнула й кивнула, її яскраво-зелені очі пронизливо вп'ялися в мої.

— Лорди Етеріуму вкрали нашу магію, прокляли наш світ і втекли до власного світу, створеного для їхніх багатств. Ми лише повертаємо вкрадене, — сказала вона твердо. — Не варто відчувати до них жалю, коли здобудеш серце.

Я кивнула знову, відчуваючи, як адреналін охопив мене.

— Які три головні правила взаємодії з лордами Етеріуму? — випробувала вона мене.

— Убий їх, поки вони не встигли заговорити. Якщо заговорять — не вір жодному слову. І найголовніше — нікому не давай торкатися серця після того, як його здобудеш.

Я могла загинути. Я знала це.

Відтоді як було створено дзеркальний світ, королеви Фейрі народжували лише дочок. Кожні сто років принцеса-спадкоємиця трону, наша чемпіонка, входила в дзеркальний світ крізь портал, що відчинявся в день літнього сонцестояння, і поверталася із серцем одного з етеріумських лордів. Я готувалася до цього все життя, бо саме я була цією чемпіонкою.

Етеріум був темним світом, що віддзеркалював наш. Замість чотирьох сезонних дворів, як у нас, там були чотири лорди, кожен із яких правив окремим географічним королівством: північним, південним, східним і західним. Якщо наші сили пов'язувалися з природою, то їхні — з темнішими речами: підкоренням волі інших, маніпуляцією мороком, трансформацією в жорстоких монстрів і навіть читанням думок.

Знищуючи лорда Етеріуму й повертаючись із його серцем, ми послаблювали їхню силу, стримували темряву й на певний час відвертали прокляття. Його згубний вплив, через який стіна між світами тоншала, уже відчувався в нашому дворі, від чого

страждали піддані. Зміни в погоді були дрібницею, зважаючи на те, що могло статися в разі моєї поразки. Матерія нашого світу почала б руйнуватися, а прокляття, народжене тут, у Літньому Дворі, просочилося б в Осінній, потім у Зимовий і, зрештою, у Весняний Двір. Якщо я не впораюся, наступному двору доведеться вирядити чемпіонку до Етеріуму по серце, яке не змогла принести я. Інші принцеси теж мали проходити підготовку на випадок, якщо чемпіонка Літнього Двору не повернеться. Але жодна принцеса Літнього Двору ще не зазнавала невдачі, і я не збиралася бути першою.

— Не хвилюйся, — сказала я матері, намагаючись звучати впевнено. — Я поверну серце, і все налагодиться.

Мати всміхнулася мені. У її очах сяяла гордість.

— Ну ж бо, підготуймо тебе до церемонії.

Зазвичай до церемоній Літнього Двору я готувалася у своїх покоях. Покоївки ретельно вкладали моє волосся й одягали мене. Ми теревенили про те, хто з фейрі-джентльменів прийде на свято, і ділилися чутками про останні придворні інтриги. Але цього разу все було інакше. Церемонія не передбачала танців, вишуканих частувань чи легковажних розмов.

Сьогодні мама привела мене в кімнату, позбавлену прикрас і зайвих деталей. Крім дзеркала та крісла, тут були лише речі, які знадобляться мені в подорожі: одяг, етеріумські монети, зброя та маленька сумка з обмеженими припасами. Єдиною, хто стояв поруч і допомагав мені, була моя мати — королева Літнього Двору. Вона зняла з мене корсет і спідницю, а потім допомогла вбратися в шкіряні штани, підбиті хутром, та туніку — звичний одяг етеріумських жінок.

Принцеси, які вирушали до Етеріуму, ретельно вели щоденники, аби їхні наступниці розуміли, із чим доведеться зіткнутися в дзеркальному світі. Завдяки цьому ми знали їхні звичаї, валютну систему й навіть подробиці про різноманітних істот, що населяють їхній світ. Щоб не видати себе, я мусила не вирізнятися

з-поміж мешканців Етеріуму, адже, впізнавши в мені принцесу з Фейрі, вони б одразу прирекли мене на смерть.

Одягнувшись, я зупинилася перед великим дзеркалом і глянула на себе. Чорні штани я заправила в міцні чорні черевики зі шнурівкою до колін. Сіра туніка ледве прикривала спину і була затягнута на талії шкіряним поясом. За роки тренувань я звикла носити штани, тож це вбрання не було для мене чимось новим, але у Фейрі такий стиль був досить незвичним для жінок, особливо для принцес на придворних заходах. Я звикла до розкішних суконь і спідниць, що їх шила королівська кравчиня, обираючи найкращі тканини та кольори. Проте носити такий одяг серед людей — інша річ. Якби не теплий вовняний плащ, я б почувалася вкрай ніяково через те, як вигини моїх стегон привертали увагу.

— Сідай, — сказала мати, підштовхуючи маленьке плетене крісло до мене. — Я заплету твоє волосся.

Я сиділа мовчки, поки мама вплітала мої світлі пасма в косу. Коса обвивала голову, наче корона, відтворюючи стиль, який, за словами прабабусі Мей, останньої чемпіонки Літнього Двору, колись був популярним серед жінок Етеріуму. Дивлячись, як мама вправно перебирає пасма волосся, я згадала дитинство. Колись вона прикрашала моє волосся квітами й дозволяла гратися її косметикою. Минуло чимало років звідтоді, як ми робили щось подібне разом. Коли я подорослішала, тренування та обов'язки матері як правлячої монархині забирали більшу частину часу, і наші стосунки стали більш формальними. Ми вже не були такими близькими, як колись. Але, можливо, після мого повернення, після того як турботи про місію залишаться позаду, ми знову збудемося, коли вона передаватиме мені знання про правління королівством.

Мати закінчила, поклати руки на мої плечі й подивилася на мене в дзеркалі.

— Пора, — сказала вона.

Я піднялася, і вона передала мені кинджал із сонячним каменем. Мої пальці затремтіли, коли я взяла цей знаменитий артефакт у руки. У руків'я був інкрустований оранжевий камінь, а сам метал прикрашали витончені візерунки. Кожен із дворів Фейрі мав власний кинджал із потужним фейрійським каменем. Я провела пальцем по сонячному каменю, що символізував Літній Двір, і подумала про кинджали інших дворів: червоний сердолік для Осіннього Двору, блакитний кіаніт для Зимового та рожевий місячний камінь для Весняного. Як мені було відомо, вони ніколи не використовувалися, адже чемпіонка Літнього Двору завжди поверталася із серцем.

Я обережно сховала кинджал у піхви на поясі. Вони берегли унікальний фейрійський камінь від чужих очей. Цей кинджал був найважливішим предметом, який я брала із собою до Етеріуму. Портал до Етеріуму, розташований тут, у палаці, міг слугувати лише для входу в дзеркальний світ, але не для повернення з нього. Опинившись там, я могла повернутися додому тільки одним способом — вирізавши серце одного з етеріумських лордів за допомогою кинджала із сонячним каменем. Коли магія сонячного каменя поєднувалася з темною магією чорного серця лорда, відчинявся портал назад до Фейрі. Тож якби я втратила кинджал або зазнала невдачі, то ніколи більше не побачила б свого дому.

Упевнившись, що зброя надійно схована, я взяла сумку з припасами: їжею, змінним одягом, базовими ліками, отрутами та детальною мапою Етеріуму, створеною на основі знань попередніх чемпіонок. Коли я востаннє подивилася в дзеркало, то вже не бачила принцесу Дон Амброуз із Літнього Двору. Натомість я побачила шпигунку, вбивцю, людину, що забирає життя.

Ми з матір'ю покинули порожню кімнату і вирушили до тронної зали, де мала відбутися церемонія. Шлях був коротким і мовчазним, але перед самими дверима мама зупинила мене. Вона нахилилася, поцілувала мене в чоло — рідкісний прояв ніжності —

і повернулася відчинити двері до зали. Як і очікувалось, у пишно оздобленій залі зібралися всі мої вчителі та наставники, а також знатні особи, які допомагали мамі в політичних справах.

Моя мати, королева Літнього Двору, високо тримаючи голову, граційно йшла до помосту в кінці зали, де стояв її трон. Я йшла слідом, спину тримала рівно й дивилася вперед, минаючи обличчя тих, хто прийшов провести мене в дорогу. Кожен із них відігравав свою роль у моєму навчанні. Відтоді як у три роки я вперше взяла до рук дерев'яний навчальний меч, Майстер Тор завжди був поруч. Він навчив мене міцно стискати руків'я й тримати лікоть зігнутих. Коли я проходила повз Майстриню Елайну, у мене стислося горло. Вона не лише навчила мене історії Етеріуму, його народу й звичаїв, а й стала близькою подругою, адже була лише трохи старшою за мене.

Майстер зілля гордо кивнув мені, і я відповіла тим самим. Одна крапля мого настою із чорної мальви могла повалити дорослого коня: Що ближче я підходила до дзеркала на стіні в кінці зали, то щільніше мене оточували ті, хто прийшов підтримати. Дехто навіть почав плескати й пошепки бажати успіху.

— Довгих літ тобі, Дон! — вигукнув один із придворних, і всі інші підхопили. Ми з матір'ю часто обговорювали тягар, що лягає на плечі того, хто править цілим королівством. Зазвичай це більше стосувалося її, але тепер я відчула весь цей тиск на собі.

Усі ці фейрі, їхні чоловіки, дружини, діти — усі вони помруть, якщо я не впораюся. Замість того, щоб іти прямо до ніші, де стояв портал, я звернула до величезного вікна, з якого відкривався краєвид на більшу частину Літнього Двору.

Темний вітер завивав, б'ючись об скло. Зиркнувши вниз, я побачила, як чорний, наче смола, дощ несамовито лив на дахи будинків. Мої долоні спітніли, а тіло охопила тривога.

Один місяць. Я мала лишень місяць, щоб повернутися із серцем і відновити красу та порядок у світі Фейрі. Коли мине повний місяць після відкриття порталу в день літнього сонцестояння,